

MISIJNÍ HRA PRO DĚTI

(vhodné k provedení např. na misijní neděli, tj. 3. neděli v říjnu, ale lze předvést i jindy)

Celá hra má 6 dějství, stačí na ni 16 herců. Přestávku mezi jednotlivými částmi, která je nutná k přípravě nové scény, je dobré vyplnit reprodukovanou hudbou východoasijského rytmu.

Osoby: 3 indické děti

- maminka
- 2 sestry
- lékařka
- kněz – misionář
- 6 českých dětí
- český kněz
- poštovní doručovatel

Děj se odehrává v chudé misijní oblasti Manipur v Indii, kde působí 82-letý český misionář, salezián P. Jan Med, ale může být kdekoliv jinde, protože situace je na mnoha místech podobná.

1. část:

na zemi je položena tkaná rohož (běžně dostupná v našem obchodě), kolem sedí 3 chudobně oblečené indické děti. Před nimi jsou jídelní hliněné misky, které děti pečlivě vyškrabávají. Tváří se smutně, jeden druhému se dívají do misky.

1. dítě: Já bych ještě jedl.
2. dítě: Já také. Nezbylo ti nic? (*obrací se k třetímu*)
3. dítě: Ne, také mám ještě hlad. Ale musíme to vydržet. Hlavně nic neříkejte před mámou. Je teď tak smutná. A myslím, že jí ještě mnohem méně než my.
1. dítě: Ale to se nedá vydržet. Je to už kolikátý den.
3. dítě: Radši mluvmě o něčem jiném! Jak slyším o jídle, můj žaludek se hlásí čím dál víc.
2. dítě: Ale co budeme dělat?

Děti sedí smutně a bezradně nad miskami. V tom přichází maminka s malým děťátkem (panenkou-miminkem) na rukou.

Maminka: Konečně usnul, chudinka moje. Už neměl ani síly k pláči. Nemám mléko, abych mu dala napít. Má hlad jako my všichni. Je tak slaboučký a maličký! (*Obchází děti a sedá si k nim.*) Ach, moje děti, jak ráda bych vám dala něco k jídlu, ale kde to jen vzít? Nejprve taková sucha, pak povodně. To málo, co se urodilo, zničila voda. Musíme být Bohu vděční aspoň za holé životy, které jsme zachránili. V některých rodinách se nepodařilo ani to. Jak ráda bych vás viděla opět šťastné, smející se a bezstarostně dovádějící! (*Vstává a smutně hladí děti po hlavě, ony ji po rukou*) Doba je zlá. Jen aby to naše nejmenší přežilo. Nějak se mi nelíbí. (*Vstává, naslouchá dechu miminka a spěšně odchází. Po jejím odchodu zaraženě vstávají i děti a odchází také.*)

Hudba, úklid a příprava další scény.

2. část

Bokem stojí obyčejný stůl se židlí, na něm je připravený blok, pero, obálka. Na zemi v popředí na staré seprané dece leží panenky – miminka, kolem jsou připraveny plenky, bryndáčky, láhve s dudlíky na pít, utěrky. Přichází indická lékařka a sestra. Přiklekají k dětem, hladí je, přebalují, krmí, chovají a přitom si povídají.

Sestra: Včera prý zase přinesli nějaké dítě umírající hladu!?

Lékařka: Ano, to se teď stává skoro denně. Některý den přinesou i víc dětí A co je nejhorší, často bývá už pozdě. A to ani nevíme, kolik dětí zemře hladu doma.

Sestra: To je hrozné, že i děti musejí takto umírat. Ještěže aspoň některé můžeme zachránit...

Lékařka: Bohužel i v naší nemocnici zásob rychle ubývá. Dochází všechno. Léky i jídlo.

Sestra: I mléko?

Lékařka: I to. Všechnu pomoc, kterou jsme dostali, jsme už téměř vyčerpali. Ale stále jsme na tom lépe než vesničané.

Jiná sestra přivádí uplakanou maminku z prvního dějství s miminkem v náručí. Lékařka vstává a bere od matky dítě. S pochopením v hlase říká:

Lékařka: Už dlouho nepil, že?

Matka: (s pláčem) Nemám mu co dát. Pomozte! Zachraňte, ho! Je to mé děťátko!

Lékařka dítě pohladí a předá sestře. Ta chová nové dítě, dává mu pít z láhve a pak pokládá mezi ostatní děti.

Lékařka mezitím bere matku pod paži, odvádí ji pryč a těší ji: Nebojte se, zase bude dobře. Přišla jste včas. Vaše miminko je jinak zdravé, dá Bůh, že se z něho budete moci ještě dlouho těšit. Pak se vrací zpět k sestře a říká víc pro sebe než pro ni: Už nevím, kam se obrátit o pomoc. Napišu ještě jednou otci misionáři, i když vím, že také on už všechny své možnosti vyčerpal. Tady asi může pomoci jen Bůh a on je přece jeho prostředníkem. Je to naše jediná naděje. Odchází k bokem postavenému stolu, bere do rukou blok a pero, píše a diktuje si slyšitelně:

Milý otče Jene, prosím, pomozte! Každý den nám rodiče přinášejí své děti, kterým nemají dát co jíst. Věří, že jim pomůžeme, že zachráníme jejich děti před smrtí hladem. Ale naše situace se den ze dne horší. Docházejí nám zásoby jídla i léků. Hrozí, že i děti v nemocnici budou brzy umírat hladu. Lidé v nás vkládají naději, kterou my nebudeme moci splnit. Psala jsem na různé instituce, ale pomoc nepřichází. Vždycky jste si se vším uměl poradit, prosíme, poraďte, pomozte.... Za celou dětskou nemocnici a její maličké pacienty – sestra Anne-Marie. *Očima přeběhne napsaný text, vytrhne papír z bloku, pečlivě složí, vloží do obálky, zalepí a odejde.*

Hudba, úklid a příprava scény.

3. část

Je připraven stůl se židlí. Na stole dopisní papír, pero, nůž na rozřezání příšlého dopisu. Vedle stolu je postaveno klekátko. Vážným krokem přichází kněz v klerice, v ruce nese dopis, který před chvílí odnesla lékařka. Usedá ztěžka ke stolu, otvírá dopis a nahlas čte příšlý dopis. Pak těžce pokyvuje hlavou. Vstává, jde ke klekátku, kleká a vkládá hlavu do dlaní.

Modlí se: Pane, ty víš, jak je zdejší lid těžce zkoušený bídou a nedostatkem. Snažím se pomáhat ze všech sil, ale mé síly jsou chabé. Už nevím, jak dál. Jen ty, Pane, můžeš pomoci. Otevři srdce těch, kteří nám mohou pomoci. A dej, ať jejich pomoc přijde včas. Amen.

Vstává z klekátka, usedá opět ke stolu a bere do rukou pero s dopisním papírem. Píše a nahlas si diktuje:

Milý otče Martine, zdravím tě z daleké Indie. Situace zde je velmi zlá. Právě jsem dostal dopis od sestřiček misionářek. Mají zde nemocnici pro děti, ale nemají jim dát co jíst. Denně zde umírá mnoho hladovějících. Je těžké hlásat lidem radostnou zvěst o Ježíšově lásce, když jim umírá jedno dítě za druhým jen proto, že je rodiče nemohou nasytit. Rád bych jim pomohl. Psal jsem již na různá místa, ale pomoci je stále málo. Snad tam u vás v Evropě jste na tom trochu lépe. Vzpomínám na tebe jako na svého dobrého přítele a spolužáka. Prosím tě, pomoz nám, můžeš-li. Tvůj v srdci Páně P. Jan

Dopíše, vloží dopis do obálky a odejde.

Hudba, úklid a příprava scény.

4.část

Na scénu vbíhají české děti a hrají si. Tři skáčou „gumu“, dva si hází s míčem, další skáče přes švihadlo. Vesele na sebe pokřikují, střídají se ve hrách. Po chvíli přichází kněz v černých kalhotách a košili s kolárkem.

1.dítě si všimne: Jé, otec! Dobrý den, otče!

Ostatní děti se přidávají, zdraví a nechávají hry.

Kněz: Zdravím vás, děti, jak se máte?

2.dítě: Docela to ujde. O prázdninách bylo líp!

3.dítě: A jak se máte vy, otče?

Kněz: Právě jsem dostal dopis. *(mává dopisem)*

4.dítě: Od koho? *(děti pomalu a zvědavě přicházejí blíž a tvoří kolem kněze půlkruh)*

Kněz: Ještě si pamatujete, jak jsem vám v náboženství vyprávěl o svém kamarádovi, který pracuje jako misionář v Indii? Dnes mně od něj přišel dopis.

5.dítě: A jak se má? Chodí plavat do moře?

Kněz: Prosí mě o pomoc. V jeho farnosti je veliká nouze. Mnoho lidí tam denně umírá, protože nemají co jíst. Někteří rodiče přinášejí své hladem trpící děti do nemocnice, ale ani tam už není jídla dostatek. Sestry misionářky, které nemocnici spravují, se obávají, že ji budou muset zavřít kvůli nedostatku jídla a léků.

6.dítě: A to by pak nemocné děti zůstaly bez pomoci?

Kněz: Asi ano. Je tam veliká bída.

1.dítě: Třeba bychom mohli nějak pomoci!

Kněz: To by od vás bylo moc pěkné!

2.dítě: Já bych mohl povědět o vašem dopise kamarádům ve škole!

3.dítě: Domluví se s paní učitelkou z hudebky. Mohli bychom uspořádat malý koncert a tak získat nějaké peníze!

4.dítě: Mohli bychom si odříct nějaké sladkosti a ušetřené peníze věnovat nemocným dětem!

5.dítě: Zkusím se zeptat pana učitele z výtvarného kroužku, třeba bychom mohli uspořádat prodejní výstavku našich prací.

6.dítě: A taky bychom se za to mohli modlit! Nějak to uděláme, pomůžeme, otče!

Všichni se rozcházejí.